Dumnezeul Atotputernic
descoperit înaintea noastră
(Der mächtige Gott vor uns enthüllt)
Philadelphia, Pennsylvania, SUA
29 iunie 1964

Eu am notat aici cîteva texte din Scriptură despre care doresc să vă vorbesc, şi eu mă încred că Dumnezeu va binecuvînta străduința noastră. Mulți s-au mirat pentru faptul că noi sîntem aşa de deosebiți şi cu voci mai tari. Voi ştiți că aceasta este o conferință puțin mai diferită față de altele pe care oamenii sînt obişnuiți să le vadă.

Dealtfel la ei este totul uscat şi uniform. Dar dacă venim la aceste adunări, aşa cum se întîmplă deja de mulți ani, prioritatea mea este că noi nu ştim cum se vor desfăşura, astfel noi venim şi ne predăm simplu şi sinceri lui Dumnezeu. Asta este tot ce putem face; restul îl face El. Priviți astfel, noi sîntem un popor deosebit care lucrează.

Nu demult cineva a spus: „Ştii tu, voi sînteți într-adevăr deosebiți."

Eu am răspuns: „Asta cred şi eu."

Eu îmi amintesc de o conferință în care fratele Toy mi-a povestit despre un german. Acesta a povestit că a primit botezul cu Duhul Sfînt. În ziua următoare el a ridicat mîinile chiar la locul lui de muncă, lăudîndu-L pe Domnul, vorbea în alte limbi şi se purta cam ciudat. În final a venit şeful lui pe acolo şi l-a întrebat: „Heini, ce este cu tine?"

El a răspuns: „O, eu am fost salvat. Inima mea tresaltă de bucurie."

Apoi şeful lui a spus: „Cred că tu ai fost la acei cu ‚şuruburile slăbite'."

El a răspuns: „Da! Slavă lui Dumnezeu! Mulțumesc Domnului pentru şuruburi. Scoateți numai odată şuruburile dintr-o maşină care circulă pe stradă. Atunci mai aveți doar o grămadă de fier vechi." Voi ştiți că aceasta corespunde exact.

Cînd am mers odată pe stradă în Los Angeles, California, am văzut un bărbat care purta o tăblie pe piept. Pe aceasta era scris: „Eu sînt un nebun pentru Hristos." Fiecare se uita după el cînd trecea de ei. Eu mă gîndeam să fac şi eu la fel. Pe spatele lui scria: „Al cui nebun eşti tu?" Eu cred că noi toți le părem altora puțin deosebiți într-un fel sau altul. Dar să ştiți, că lumea va ajunge într-o astfel de direcție, încît oamenii vor considera greşit tot ce li se pare deosebit. De obicei, Dumnezeu trebuie să facă ceva supranatural pentru a-i aduce pe oameni înapoi la Scriptură.

Eu pot să-mi închipui că Noe era pentru epoca aceea ştiințifică în care a trăit, un ‚şurub slăbit', pentru că ei puteau dovedi că acolo sus în cer nu este apă. Însă Dumnezeu a zis că apa va fi acolo, şi Noe a predicat şi a crezut, el a devenit un ‚şurub slăbit'. Tot aşa pot să-mi închipui că Moise, cînd s-a dus în Egipt, lui faraon i s-a părut că el este un astfel de şurub. Gîndiți-vă dar, că şi faraon era un astfel de şurub în ochii lui. Asta o înțelegem.

Chiar şi Isus a fost considerat un eretic. Aşa este. Martin Luther a fost pentru biserica catolică un astfel de şurub şi John Wesley pentru anglicani. Este timpul pentru un alt ‚şurub slăbit', nu credeți şi voi? Dar înainte de a exista un astfel de şurub, trebuie să existe deja o piuliță în care să fie înşurubat. Noe era un astfel de ‚şurub'. Şurubul ține piulița strînsă. Şurubul strînge ceva şi ține împreună. Noe era în stare să-i strîngă pe toți care credeau şi să-i scape de judecată, aducîndu-i în corabie, pentru că era un astfel de ‚şurub'.

Noi am constatat că Moise a scos Biserica din Egipt, pentru că şi el era un şurub. Aşa este. Eu sînt de părere că acum avem nevoie de un şurub care scoate Mireasa din aşa-zisa biserică. Noi avem nevoie de încă un astfel de şurub.

Noi sîntem un soi deosebit de oameni. Eu m-am gîndit că în seara aceasta voi încerca, dacă este în voia lui Dumnezeu, să citesc cîteva texte biblice care se potrivesc la această temă. Eu vă voi vorbi numai pe scurt, dar vreau să vă arăt de ce sîntem noi astfel de oameni deosebiți.

Noi deschidem acum la Filipeni 2, 1-8 şi 2. Corinteni 3, 6. Noi citim din Scriptură pentru că noi credem că este Cuvîntul lui Dumnezeu. Înainte de a citi, vrem să ne aplecăm capetele pentru rugăciune.

Tată ceresc, noi sîntem astăzi un popor cu prioritate, pentru că trăim în timpul acesta şi recunoaştem lucrurile care se întîmplă înaintea ochilor noştri, şi pentru că ştim că timpul este foarte aproape cînd Isus va veni din nou pentru Biserica Sa. O, aceasta copleşeşte inimile noastre, Doamne.

În timp ce deschidem paginile în seara aceasta, ne rugăm ca Tu să ne faci de cunoscut contextul şi înțelesul din acest text. Fie ca Duhul Sfînt să descopere aceste lucruri inimilor noastre, lucruri care sînt bune şi plăcute lui Dumnezeu. Noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Eu vreau să vă rog ceva. De obicei dorințele mele sînt ceva mai deosebite. Dar eu sper că nu vă rog ceva deosebit. Însă atunci cînd depunem jurămîntul în fața steagului țării, stăm în picioare. Atunci cînd steagul trece prin fața noastră, la fel stăm în picioare. Aşa trebuie să fie. Noi stăm în picioare pentru a ne exprima respectul şi onoarea. De aceea să ne ridicăm în timp ce citim Cuvîntul. Să citim din 2. Cor. 3, 6-18:

... Care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legămînt nou, nu al slovei, ci al Duhului; că slova omoară, dar Duhul dă viață. Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă şi săpată în pietre, era cu atîta slavă încît fiii lui Israel nu puteau să-şi pironească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osîndă, a fost slăvită, cu cît mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Şi în privința aceasta, ce a fost slăvit, nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cît mai mult va rămînea în slavă ce este netrecător!

Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală; şi nu facem ca Moise, care îşi punea o măhramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-şi pironească ochii asupra sfîrşitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte: căci pînă în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această măhramă rămîne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos. Da, pînă astăzi cînd se citeşte Moise, rămîne o măhramă peste inimile lor. Dar oridecîteori vreunul se întoarce la Domnul, măhrama este luată. Căci Domnul este Duhul; şi unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi sîntem schimbați în acelaş chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

În Filipeni 2 citim de la versetul 1-8:

Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire şi vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, şi aveți o simțire, o dragoste, un suflet şi un gînd. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuş. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora.

Să aveți în voi gîndul acesta, care era şi în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuş n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe sine însuş şi a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător pînă la moarte, şi încă moarte de cruce.

Să ne rugăm. Tată ceresc, acest Cuvînt puternic, pe care l-am citit în seara aceasta din Scriptura Ta sfîntă, transformă-l în inimile noastre într-o astfel de realitate încît să mergem de aici şi să spunem ca cei din Emaus: „Nu au ars inimile noastre în noi cînd a vorbit cu noi?“ Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin. Puteți să luați loc.

Este un text deosebit, dar eu cred, că se potriveşte pentru această ocazie. Eu vreau să vorbesc despre tema *„ Dumnezeul Atotputernic descoperit înaintea noastră“*.

Atîta timp cît există oameni, este şi o foame în inima omului ca să afle de unde vine, din ce cauză este aici şi unde merge. Numai Unul poată să răspundă: Acela care l-a adus aici. Omul a vrut să-L vadă întotdeauna pe Dumnezeu.

În Vechiul Testament, Dumnezeu s-a ascuns pentru necredincioşi. Dumnezeu are un mod personal de a proceda cu oamenii. EL se ascunde față de necredincioşi şi se descoperă credincioşilor. Asta face Dumnezeu. Isus i-a mulțumit Tatălui pentru că a ascuns aceste lucruri înțelepților lumii acesteia şi le-a descoperit celor smeriți. Noi ştim că Dumnezeu nu-şi schimbă

felul Lui, şi că El isprăveşte lucrarea Sa întotdeauna în acelaşi mod. În Maleahi 3 citim că El a spus: „EU sînt Domnul, şi Eu nu Mă schimb.“ EL procedează întotdeauna după acelaşi principiu.

Acum ne ocupăm de una din cele mai vechi cărţi ale Bibliei. Iov era unul din cei mai drepţi oameni din vremea sa. El a fost aşa de desăvîrşit în legile lui Dumnezeu, un rob sincer, încît chiar Dumnezeu a spus: „Aşa ca el nu este nici un om pe pămînt.“ Într-o zi el a avut dorința să-L vadă pe Dumnezeu. El ştia că există un Dumnezeu şi el simțea dorința de a-L vedea. Altfel exprimat: el s-ar fi dus cu plăcere la casa Lui, ar fi bătut la uşă şi ar fi spus: „Eu doresc să vorbesc cu Tine.“ El voia să se aşeze şi să vorbească cu El, aşa cum o facem între noi. Noi avem o minte. De aceea sîntem în aceste adunări. Noi ne adunăm şi aducem gîndurile noastre la exprimare. Noi ne înțelegem mai bine dacă discutăm toate lucrurile împreună. Predicatorii procedează astfel. Oamenii din toate domeniile discută despre anumite lucruri.

Pentru Iov, Dumnezeu era o astfel de realitate, încît el voia să afle dacă nu cumva poate să meargă la uşa Lui şi să discute cu El. Noi constatăm că Dumnezeu a vorbit de fapt cu el, însă în ascuns. EL a fost învelit într-o furtună şi i-a cerut lui Iov să se lege la brîu, pentru că El voia să discute cu el ca şi cu un bărbat. EL a venit într-o furtună şi a vorbit cu Iov. EL i s-a făcut de cunoscut lui Iov în furtună, dar el nu l-a putut vedea exact pe El. El a văzut numai vîntul care mişca pomii, şi a auzit glasul care ieşea din furtună. Dar Dumnezeu însuşi a fost ascuns în furtună.

În Africa de Sud se foloseşte cuvîntul „Amoyah“ care înseamnă „putere invizibilă“. Puterea aceea invizibilă din furtună avea un glas auzibil care îi vorbea lui Iov. Iov nu a văzut chipul Lui pentru că era învelit în această furtună.

Despre unul dintre proorocii cei mai mari ai Bibliei, despre Moise, un hotărît dinainte, un predestinat, un slujitor ales de Dumnezeu în Vechiul Testament, noi ştim că şi el voia să-L vadă. El i-a fost atît de aproape şi a văzut mîna Sa puternică şi tainică făcînd multe lucruri pe care numai Dumnezeu putea să le facă. Într-o zi el a vrut să-L vadă, şi Dumnezeu i-a spus: „Aşează-te pe stîncă.“

În timp ce stătea pe stîncă, Moise L-a văzut trecînd. El a văzut spatele Lui şi a zis: „Era spatele unui bărbat.“ Dar el nu L-a văzut pe Dumnezeu, ci numai învelitoarea lui Dumnezeu.

Biblia spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“ Moise L-a văzut învelit într-un bărbat.

Noi am constatat că Iehova Vechiului Testament este Isus al Noului Testament. Acolo unde dr. Scofield foloseşte cuvintele „şi-a schimbat chipul“, în greacă este scris *en morphe*; asta înseamnă: „cel invizibil a devenit vizibil“. Este ca ceva care nu poate fi văzut, însă despre care ştim că este prezent. Nu poate fi văzut, dar totuşi noi ştim că este prezent. Nu poate fi văzut, dar totuşi noi ştim că este prezent. Atunci cînd El Şi-a schimbat chipul, adică en morphe, asta înseamnă că El a venit din sfera supranaturală, în domeniul natural. EL îşi schimbă doar chipul.

Această lucrare poate fi comparată cu o dramă în care joacă El. La greci se întîmplă ca un actor să joace mai multe roluri. Atunci el trebuia să-şi schimbe masca. Fiica mea care este aici, merge la liceu. Acolo a fost prezentată o scenă. Un băiat, pe care îl cunosc şi eu, a jucat patru roluri diferite. El a trebuit să meargă de fiecare dată după cortină pentru a-şi schimba hainele înainte de a se prezenta din nou, avînd un alt rol.

Dacă luați proorociile din Vechiul Testament care se referă la ceea ce urma să fie Mesia şi dacă le comparați cu viața lui Isus, atunci ştiți exact cine era Isus. EL nu a fost un om obişnuit EL a fost Dumnezeu în *en morphe*! EL s-a transformat din chipul supranatural într-un chip obişnuit al unui om. Totuşi El era Dumnezeu descoperit în carne, învelit de o măhramă omenească, firească. Observați Vechiul Testament.

Eu sînt conştient că vorbesc pentru o mulțime amestecată din diferite zone ale lumii. Noi sîntem aici ca să cercetăm ce facem. Ce facem noi? În ce direcție mergem? Ce se întîmplă? Ce înseamnă toate acestea?

Prin aceasta putem constata că bărbații iudei şi femeile iudaice, la fel şi rabinii din templu ar fi recunoscut atunci cine este Isus, dacă ar fi dat atenție Bibliei şi proorociilor din ea, în loc de tradițiile moştenite. Atunci ei nu L-ar fi numit niciodată Beelzebub. Atunci ei nu L-ar fi

răstignit niciodată. Însă totul trebuia să se întîmple astfel. Aceasta era o parte a actului. În ceea ce priveşte aceasta, ei erau orbi.

Este la fel ca şi cu mulţi dintre voi, bărbaţi şi femei din seara aceasta, care sînteţi de vîrsta mea sau mai bătrîni. Voi vă aduceţi aminte că în urmă cu mulţi ani, au venit chinezii aici. Eu mi-am adus aminte cînd am vorbit cu fratele care mi-a fost prezentat. Ei nu ştiau încă limba engleză, dar se ocupau deja cu spălătoriile. Dacă aduceai haine acolo, atunci proprietarul spălătoriei lua un bilet din carton şi îl rupea într-un fel anumit. El reţinea o parte din acest bilet, iar cealaltă parte o primea clientul. Dacă veneai din nou pentru a-ţi lua hainele, cele două părţi ale biletului trebuiau să corespundă exact. Ele trebuiau să corespundă exact, şi nu se puteau face copii pentru că el avea o jumătate şi voi cealaltă jumătate. Numai atunci aveaţi dreptul să cereţi înapoi ceea ce vă aparţinea. Dacă aveaţi jumătatea cealaltă a documentului, atunci primeaţi din nou ce vă aparţinea.

Aşa este în seara aceasta, dacă noi posedăm partea a doua legămîntului. Atunci cînd Dumnezeu L-a rupt pe Fiul Său pe Golgota, El a luat trupul sus ca jertfă şi a trimis jos peste noi Duhul care a locuit în omul Isus. Acelaşi Dumnezeu este învelit în seara aceasta în statura Duhului Sfînt. Aceste două părţi trebuie să se unească. Atunci voi sînteţi o parte a legămîntului. Atunci cînd Dumnezeu a devenit om, El a făcut-o, pentru ca omul să-L cunoască mai bine.

Acum cîţiva ani am citit o poveste. Era vorba despre un împărat renumit, al cărui nume nu-l mai ştiu. Eu nu mi-am propus să vorbesc despre această poveste. Poate că ea este numai inventată, dar totuşi ne aduce la baza lucrurilor care vreau să vi le spun.

Acest împărat avea o inimă bună şi îşi iubea slujitorii foarte mult. Într-o zi el le-a zis slujitorilor şi membrilor curţii regale: „Astăzi mă veţi vedea pentru ultima dată pentru cîţiva ani.“

Garda şi nobilii l-au întrebat: „Împărate bun, de ce spui acea sta? Vrei să mergi într-o ţară străină şi să te stabileşti acolo?“

El a răspuns: „Nu, eu rămîn aici. Eu mă amestec în poporul meu. Eu devin un ţăran. Eu voi lucra cu tăietorii de lemne. Eu voi lucra pe cîmp împreună cu iobagul. Eu voi tăia viţa de vie cu viticultorii. Eu voi deveni unul dintre ei, pentru a cunoaşte mai bine ceea ce fac. Eu îi iubesc şi vreau să-i cunosc personal mai bine. Ei nu mă vor recunoaşte, dar în felul acesta eu îi voi cunoaşte.“

În dimineaţa următoare au văzut curtenii şi toţi care au fost în palat, cum el şi-a dat coroana jos şi a pus-o pe tron, cum şi-a dezbrăcat haina împărătească şi s-a îmbrăcat cu hainele ţărăneşti pentru a se amesteca în popor.

Această poveste mică o vom compara imediat cu Dumnezeu. Ei i-au spus împăratului: „Împărate, noi te dorim. Noi te iubim. Noi vrem să rămîi împărat.“

Însă el a vrut să devină unul dintre ei pentru a-i cunoaşte mai bine, ca şi ei să îl cunoască mai bine şi să afle cum este el de fapt. El vroia să le facă de cunoscut cum este el de fapt.

Acelaşi lucru L-a făcut şi Dumnezeu. EL s-a transformat din Iehova-Dumnezeu în unul ca noi pentru ca să poată suferi şi să poată gusta moartea şi astfel a aflat ce înseamnă ţepuşul morţii, şi cu aceasta să poată lua pedeapsa morţii asupra Sa. EL a depus coroana, S-a dezbrăcat de haina împărătească şi a devenit unul din noi. EL a spălat picioarele cu cei înjosiţi, a locuit în corturi cu săracii. EL a dormit în păduri şi pe stradă cu oamenii cei mai de jos. EL a devenit egal cu noi, pentru a ne înţelege mai bine şi pentru ca noi să-L înţelegem mai bine.

Eu mă gîndesc că atunci cînd ne ocupăm cu aceasta, cum El s-a făcut de cunoscut în diferite feluri, atunci noi constatăm că El a venit în trei denumiri ca Fiu: ca Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David. El a venit ca *Fiul omului*. În Ezechiel 23, Iehova însuşi l-a numit pe proorocul Lui, Ezechiel, „Fiul omului“. „Fiul omului“ înseamnă *prooroc.* EL a trebuit să vină aşa pentru a împlini Deut. 18, 15 unde Moise a zis: „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un prooroc ca mine: să ascultaţi de el!“ EL însuşi nu s-a denumit Fiul lui Dumnezeu. EL a vorbit despre Sine ca Fiul omului, pentru că El trebuia să vină conform Scripturii.

EL trebuia să unească cele două părţi ca cele două bucăţi de hîrtie, şi anume proorocia din

Vechiul Testament şi ceea ce era El. Totul trebuia să corespundă exact. Din cauza aceasta El a venit în chip de Fiul al omului.

După moartea, îngroparea şi învierea Lui, El a venit în ziua de Rusalii ca *Fiul lui Dumnezeu* Dumnezeu, Duhul în chipul Duhului Sfînt. Ce a făcut El? EL s-a transformat şi s-a făcut de cunoscut poporului Său într-alt chip. Ca Duh Sfînt, care este Dumnezeu, El s-a pogorît jos pentru a lucra în timpul celor şapte epoci ca Fiul lui Dumnezeu Duhul Sfînt. În împărăția de o mie de ani El vine ca Fiul lui David, pentru a se aşeza pe tronul lui David ca împărat. Tronul lui David mai este de preluat; acum El şade pe tronul Tatălui. EL a zis: „Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.“ În împărăția de o mie de ani El va fi Fiul lui David. Ce este? De fiecare dată acelaşi Dumnezeu, care-Şi schimbă numai felul descoperirii Sale.

Pentru soția mea eu sînt soț. Ați observat că El nici nu a reacționat cînd femeia siro-feniciană a strigat: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David.“? Ea nu avea nici un drept să-L numească „Fiul lui David.“ Ea nu avea nici un drept asupra Lui ca Fiul lui David. Pentru iudei El este Fiul lui David. Dar atunci cînd ea I s-a adresat cu „Doamne“, ea a primit pentru ce se rugase, pentru că El era şi Domnul ei. EL s-a făcut de cunoscut în diferite feluri.

În casa mea eu sînt sub trei relații. Pentru soția mea sînt soț. Fiica mea nu are pretenția de la mine ca soț; eu sînt tatăl ei. Pentru nepotul meu eu sînt bunic. El nu are dreptul să mă numească „tată“. Eu nu sînt tatăl lui; fiul meu este tatăl lui. Eu sînt bunicul lui. Dar eu sînt tot aceeaşi persoană.

Ce face Dumnezeu? EL se transformă pentru a se face de cunoscut poporului din generația respectivă în mod corespunzător. De aceea sîntem în seara aceasta aici: să aflăm cum vrea să se descopere Dumnezeu poporului din timpul acesta. EL schimbă felul descoperirii Sale, EL schimbă felul Lui de a proceda, însă planul Său nu şi-l schimbă, ființa Lui nu se schimbă. EL îşi schimbă numai felul descoperirii Sale. EL o face pentru a se descoperi oamenilor mai clar, pentru ca ei să recunoască cine este El şi ce este El.

În Evrei 1 noi citim: *„După ce a vorbit în vechime părinților noştri prin prooroci, în multe rînduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul“* Isus Hristos. Despre prooroci, Isus a spus cînd a fost aici pe pămînt, că ei erau dumnezei. „Dacă Scriptura îi numeşte ‚dumnezei' pe acei cărora le-a vorbit Cuvîntul şi Scriptura nu îşi pierde valabilitatea :“, aşa a vorbit El, „cum puteți să Mă învinuiți de hulă împotriva lui Dumnezeu …, pentru că am zis: ‚EU sînt Fiul lui Dumnezeu'?“ Fiecărei epoci îi este rînduită o parte anumită a Cuvîntului lui Dumnezeu care spune ce se va întîmpla. Isus era împlinirea proorociei întregi. *„Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii.“* Plinătatea a fost în El.

EL era în Iosif. EL a fost în Ilie. EL a fost în Moise. EL a fost în David, împăratul respins. Poporul lui propriu l-a respins ca împărat. După ce a părăsit curtea, un bărbat căruia nu i-a plăcut domnia şi sistemul lui David, s-a appropiat de el şi l-a blestemat pe David. Unul din slujitorii lui a tras sabia şi a zis: „De ce să aibe dreptul acest cîine mort să-l blesteme pe stăpînul meu, împăratul? Lasă-mă să-i tai capul.“

Poate că David nu a înțeles ce a făcut în momentul acela, dar pentru că ungerea era peste el, a zis: „Lăsați-l, pentru că Domnul l-a îndemnat s-o facă.“ El s-a urcat pe munte şi a plîns pentru Ierusalim un împărat respins.

Ați observat că după cîteva sute de ani, Fiul lui David, un împărat respins, care a fost scuipat pe stradă, se afla pe acelaşi munte, privea peste Ierusalim şi a zis: „Ierusalime, Ierusalime! … De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum îşi strînge găina puii sub aripi, şi n-ați vrut!“

Ființa Lui nu şi-a schimbat-o niciodată, pentru că în Evrei 13, 8 scrie: „EL este acelaşi ieri, azi şi în veci.“ Dumnezeu a devenit trup pentru a muri şi prin aceasta să ne elibereze de păcat. Din cauza aceasta El a devenit om.

În Ioan 12, 20 ne este relatat despre grecii care au auzit despre El. Nu există nici un om care să fi auzit despre El, şi să nu îi ardă inima să-L vadă. Aşa a fost cu Iov şi cu ceilalți prooroci ai Vechiului Testament. Ei cu toții voiau să-L vadă. Aceşti greci au venit să-L vadă. Ei s-au adresat lui Filip din Betsaida şi l-au rugat: „Noi dorim să-L vedem pe Isus.“ Aceşti greci au vrut să-L vadă, dar nu-L puteau vedea pentru că El se afla în templul Său omenesc. Dumnezeu a fost

în Hristos împăcînd lumea cu Sine.

Noi constatăm că grecii nu puteau să-L vadă. Fiți atenți la cuvintele care le-a spus Isus imediat după aceasta: *„Dacă grăuntele de grîu, care a căzut pe pămînt, nu moare, rămîne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă."* Cu alte cuvinte: ei nu erau în stare să-L vadă în acel chip în care se afla El atunci, pentru că El era învelit în trupul omenesc. Dar după ce acest grăunte de grîu va cădea în pămînt, el va reproduce din toate popoarele după soiul lui. Desigur că El a fost trimis în timpul acela pentru iudei, însă bobul de grîu trebuia să cadă în pămînt. Dumnezeu era învelit într-un trup omenesc, ascuns pentru necredincioşi, însă descoperit pentru credincioşi.

La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era cu Dumnezeu, şi Cuvîntul era Dumnezeu. Şi Cuvîntul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har, şi de adevăr.

La început era Cuvîntul. Un cuvînt este un gînd adus la exprimare. La început El nu a fost nici măcar Dumnezeu. Cuvîntul nostru de astăzi *Dumnezeu* înseamnă „obiect de închinare". Cît de iritant este pentru minte! Voi puteți să faceți pe cineva dumnezeu. Voi puteți să faceți din totul un dumnezeu. În Vechiul Testament, în Gen. se spune: „La început, Dumnezeu a făcut …" Acolo stă scris cuvîntul *Elohim*. *Elohim* înseamnă „Cel ce există prin sine". Ce fel de diferență este între cuvîntul *Elohim* şi cuvîntul nostru *Dumnezeu*! *Elohim* înseamnă: „Cel ce există prin sine".

Noi nu existăm prin noi înşine. Noi nu sîntem nici atotputernici, nici atotştiutori şi nici prezenți pretutindeni. Cuvîntul *Elohim* exprimă toate acestea. Noi nu putem fi. Pomul sau clădirea pe care le faceți dumnezeul vostru, nu există prin sine însuşi.

Dumnezeu era din veşnicie Viața. În El existau însuşiri. Apoi au fost exprimate aceste însuşiri prin cuvinte şi după aceea Cuvîntul a devenit trup. Isus a fost Răscumpărătorul. A „răscumpăra" înseamnă a „aduce înapoi". Pentru ca ceva să fie readus, trebuie să se afle altundeva. Vedeți, nu toți oamenii vor recunoaşte, pentru că nu toți oamenii au fost de la început în gîndurile lui Dumnezeu.

Uitați-vă la preoți. Atunci cînd ei au văzut cît de exact se făcea El de cunoscut conform Cuvîntului, că El era însuşi Cuvîntul, ei au spus: „Acesta este Beelzebub." Cu aceasta ei au arătat ce fel de fire aveau. Asta corespundea concepției moderne a timpului respectiv. Dar atunci cînd El s-a întîlnit cu femeia de la fîntînă şi i-a făcut de cunoscut semnul lui Mesia spunîndu-i ce a făcut în trecut, atunci ea a zis: „Doamne, eu recunosc: TU eşti un prooroc. Eu ştiu că va veni Mesia. Cînd va veni El, ne va spune toate lucrurile." Ea L-a recunoscut ca Mesia, Unsul, pentru că El corespundea cuvintelor Scripturii. Nu vedeți cum se potriveau cele două părți ale tichetului? „Noi ştim, cînd va veni Mesia …"

Poate că Dumnezeu trebuia să amestece ca un olar una şi cealaltă, înainte de a da clopotului un anumit sunet. Însă atunci cînd Isus s-a întors către ea şi a zis: „Eu sînt, Cel ce vorbeşte cu tine …", atunci nu s-a auzit un astfel de cuvînt ca „Beelzebub". Ea şi-a lăsat vasul acolo, a fugit în oraş şi a zis: „Veniți şi vedeți un bărbat care mi-a spus tot ce am făcut! Nu este acesta Mesia?"

Ce a rezultat din legătura dintre textul biblic din Vechiul Testament şi întîlnirea pe care a avut-o ea cu Isus? Ea L-a recunoscut pe Mesia. Ați observat că păcatele ei au fost iertate imediat? Ea a fost de la început răscumpărată, pentru că ea a fost de la început în gîndurile lui Dumnezeu. Ea a fost răscumpărată sau adusă înapoi, cînd a recunoscut că Scriptura referitoare la descoperirea lui Iehova se împlinise: ce era El, ce este El.

Dacă Isus s-ar fi prezentat cu mesajul lui Noe, atunci acesta nu ar fi rezolvat nimic. Ar fi fost fără sens să construiască o corabie şi să iasă cu ea afară. Dar totuşi Noe a fost o parte din Dumnezeu. El a procedat deosebit, pentru că el era ciudat. Şi mesajul lui era deosebit, pentru că era Cuvîntul care se făcuse de cunoscut. El nu s-ar fi putut prezenta cu mesajul lui Moise. Mesajul acela nu ar fi rezolvat nimic. Dumnezeu s-a făcut de cunoscut prin Moise într-un cadru precis. El era Cuvîntul împlinit pentru ceasul respectiv. Dar Isus nu a putut să se prezinte cu mesajul lui Moise, pentru că Biblia nu făgăduise aşa ceva. Atunci cînd a venit, El era exact aşa cum a fost descris în Vechiul Testament. Toți care erau pentru mîntuire au crezut, pentru că ei erau în gîndurile lui Dumnezeu. Însuşirile Sale care la început erau în El, au devenit trup. Ei erau rînduiți pentru răscumpărare şi au fost aduşi înapoi la Dumnezeu. „Tuturor celor ce L-au

primit, El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu“, pentru că ei erau răscumpărabili. Ei urmau să fie descoperiți de la început.

Putem să ne oprim puțin în seara aceasta asupra mesajului acestui ceas şi să ne gîndim la gîndurile exprimate de Iehova? Se spune că numele noastre au fost scrise deja înainte de întemeierea lumii în cartea vieții Mielului. De aceea noi putem vedea ambele părți, aşa cum am spus de la început, şi de ce una pare celeilalte deosebită. Trebuie să fie aşa; aşa a fost întotdeauna. Aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna. EL a fost Cuvîntul, şi Cuvîntul a devenit trup şi a locuit printre noi.

Noi ştim că Dumnezeu în Vechiul Testament, după ce s-a arătat poporului Său în diferite feluri, s-a ascuns după pieile de animale pe scaunul de har. Atunci cînd Solomon a inaugurat templul Domnului şi perdeaua de piele era pusă la locul ei, atunci El a venit în stîlpul de foc, în norul din spatele perdelei şi s-a ascuns de lumea de afară. Prin credință Israelul ştia că El este acolo. Ei ştiau că El este acolo, indiferent ce spunea lumea păgînă despre aceasta. Față de necredincioşi El era ascuns, credincioşii ştiau însă prin credință că El se afla acolo, pentru că ei primiseră har. EL se afla pe tronul de har. Aceasta era o taină mare.

Voi ştiți, că cine mergea în Vechiul Testament în spatele acestei perdele, trebuia să moară. Acum înseamnă moarte pentru cei ce nu merg în spatele acesteia. Cine păşea atunci în slava Sa, trebuia să moară. Cine nu păşeşte acum în slava Sa, trebuie să moară. S-a întîmplat pe Golgota, cînd perdeaua, perdeaua cea veche s-a rupt. Cine nu vine acum în prezența Sa, moare. Cine venea atunci în prezența Lui, trebuia să moară. Totul se schimbase. Voi trebuie să cercetați Scriptura ca să vedeți în ce zi trăim.

Atunci cînd perdeaua s-a rupt prin Golgota, tronul de har devenise vizibil. Dar ce se întîmplase? EL a atîrnat pe Golgota, iar sîngele Lui curgea. După ce ei au adus sînge ani de-a rîndul în locul preasfînt cu care au stropit tronul de har, Dumnezeu a rupt de sus pînă jos cu puterea loviturii unui fulger această perdea veche din piele, iar tronul de har a devenit vizibil. Mielul adevărat al lui Dumnezeu se afla atîrnat vizibil pe Golgota, tronul adevărat de har. Dumnezeu însuşi a plătit prețul. EL devenise asemenea nouă, se descoperise ca om pentru ca să ni se facă de cunoscut şi pentru ca noi să-L recunoaştem.

În ziua respectivă a împăcării, tronul de har a devenit vizibil pentru tot Israelul. Dar vedeți, învățăturile, tradițiile conducătorilor religioşi din timpul acela, au ascuns scaunul de har înaintea oamenilor. Dacă ei ar fi cunoscut Scriptura, s-ar fi potrivit totul ca tichetele rupte ale chinezilor. Proorociile Vechiului Testament urmau să se împlinească şi aşa s-a întîmplat. Dacă ei ar fi învățat Scriptura, atunci ei ar fi văzut tronul de har.

Aşa cum este scris, măhrama lui Moise se află pînă în ziua de azi peste inimile lor. Ei nu o recunosc. Dar totuşi El a fost Dumnezeu în suferință şi împăcare. EL a fost adevăratul scaun de domnie, care a devenit vizibil pe deplin.

Noi am cîntat această cîntare:

Priviți-L cu ochii limpezi,
acolo este El, Biruitorul puternic,
de cînd a rupt El perdeaua.

EL, tronul de har, atîrna acolo vizibil pentru întregul popor. Dar ei s-au ataşat de concepția generală. Acum, voi bărbați şi femei, delegații acestei conferințe, eu vreau să vă spun ceva fără deosebire de persoane. Cu privire la timpul de astăzi, cu privire la lucrarea pentru care ne aflăm noi aici: eu mă tem că dogmele moştenite de la părinți, părinții bisericii, vor ține ascunse şi aceste lucruri pentru mulți oameni. Deşi Duhul Sfînt, aşa cum a fost proorocit, s-a pogorît în aceste zile din urmă, iar perdeaua este ruptă, totuşi prea mulți oameni vor să țină mai departe tradițiile moştenite. De aceea ei nu pot deosebi şi recunoaşte ceea ce are Biserica azi, şi ce îi oferă această bucurie şi pace. Dar pentru toți acei ce pot crede este totul clar şi vizibil. EL a ascuns Cuvîntul, Cuvîntul făgăduit pentru ziua aceasta.

Tradițiile religioase sînt ca o perdea. Astăzi se spune că zilele minunilor au trecut. În Tucson, Arizona, unde locuiesc şi eu, a vorbit un domn cu mine. Eu am predicat într-o adunare la Ramada Inn, şi anume la o conferință a comercianților Evangheliei pline. Acest domn creştin, simpatic, un predicator al unei comunități, a venit la mine şi a spus: „Frate Branham, tu

încerci să le prezinți oamenilor o epocă apostolică. Epoca apostolică a încetat de mult.“

Eu am răspuns: „Eu te rog fratele meu, arată-mi din Scriptură unde şi cînd a încetat epoca apostolică.“ Eu am spus mai departe: „Epoca apostolică a început în ziua de Rusalii. În ziua aceea Petru a spus: ‚Fagăduința aceasta este pentru voi şi pentru toți care mai sînt departe, cîți va chema încă Domnul Dumnezeul nostru.' Cînd a încetat aceasta? Dacă Dumnezeu mai cheamă, atunci mai durează şi epoca apostolică.“

Prin aceasta oamenii încearcă să-i orbească pe mulți: prin dogmele înaintaşilor, cum a fost şi atunci. Voi nu înțelegeți de ce oamenii aceştia sînt plini de bucurie şi înflăcărare. Dar ei văd de ce sînt aceste adunări pentru ceilalți aşa de ciudate şi deosebite. Ei au rupt barierele, ei au trecut prin aceste perdele în prezența lui Dumnezeu, unde ei trăiesc făgăduințele pentru ceasul acesta care devin realitate înaintea oamenilor. Ei văd ce a făgăduit Dumnezeu.

În Ioel 2, 23 El a făgăduit că în zilele din urmă va veni ploaia tîrzie peste oameni. Eu cred că cuvîntul grecesc este *kenos*, asta înseamnă că „El s-a revărsat“; nu cum am spune noi, că cineva a revărsat ceva ce era în el, ci El însuşi s-a revărsat. EL şi-a schimbat chipul *en morphe*. EL s-a transformat din ceea ce a *fost*, în ceea ce *este*. Dar ființa Lui nu se schimbă niciodată.

În ziua de Rusalii El s-a schimbat din Fiul omului în Fiul lui Dumnezeu. Acum nu mai era *cu* oamenii, ci acum era *în* oameni. Acelaşi Dumnezeu continuă slujba Sa pînă în epoca aceasta de sfîrşit.

EL a făgăduit în Biblie, că va veni o zi care nu va fi nici lumină şi nici întuneric, însă spre seară urmează să fie lumină. Din perspectivă geografică, soarele răsare în est şi apune în vest. Este tot acelaşi soare.

La început Fiul s-a descoperit Israelului, poporului Său din est, împlinind Cuvîntul făgăduit. A urmat o zi cețoasă. Prin reformatori şi alții, noi am avut suficientă lumină ca să înființăm comunități şi denominațiuni şi să ne ataşăm de acestea, pentru a merge acolo să sărutăm copii mici, pe maturi să-i cununăm, pe morți să-i îngropăm, etc, şi să fim într-o adunare-biserică. Dar seara urma să fie lumină. EL a vorbit despre timpul serii. Nici un text din Scriptură nu poate fi desființat. Acelaşi Fiu care s-a revărsat în ziua de Rusalii (kenos) a făgăduit să facă acelaşi lucru în timpul serii. Totul se desfăşoară conform făgăduinței.

Combinați toate aceste perioade. Vedeți ce se întîmplă şi vedeți ce a făgăduit El, apoi voi recunoaşteți unde ne aflăm. Combinați lucrurile şi atunci puteți vedea dezvăluirea acestui Mare şi Puternic. Din nou au orbit tradițiile oamenilor aceste lucruri puternice care au fost proorocite.

Cît de minunată este ilustrarea despre Moise, cînd el a coborît de pe muntele care era numai foc! Moise s-a dus doar în Egipt şi le-a transmis părinților comunității că Domnul Dumnezeu i se arătase în Numele „EU SÎNT“. Acest Nume este scris la timpul prezent: nu „EU am fost“ sau „EU voi fi“, ci „EU sînt CEL CE SÎNT“, tot timpul acelaşi, acelaşi ieri, azi şi în veci. EL este prezentul. Asta corespunde cu Evrei 13, 8: „Isus Hristos este acelaşi ieri, azi şi în veci.“

EL mai este încă Cuvîntul proorocit, iar Biserica trebuie să corespundă cu acest Cuvînt şi să-l afle în acest timp. „Reformatorii au avut Cuvîntul!“ Aceasta este însă o altă zi. Priviți, în ce zi trăim acum.

Atunci cînd El a venit pe pămînt, nu a putut să prezinte ca Moise sau unul din prooroci, pentru că aceasta nu a fost proorocită. Tot aşa pentru zilele acestea din urmă a fost proorocit că va veni astfel. Din cauza aceasta, lucrarea nu poate avea loc în felul trezirii prin Luther sau trezirii din vremea lui Wesley. Acesta este timpul restituirii, timpul în care trebuie să se meargă înapoi la lumina originală.

Cum am putea să dovedim aceasta cu texte din Scriptură! Voi teologii, indiferent din care parte a lumii sînteți, ştiți că acesta este adevărul. Este o făgăduință. Ei devin „ciudați“, cum îi numiți voi, pentru că perdeaua tradițiilor a fost deschisă şi ei recunosc aceasta. EL este acelaşi ieri, azi şi în veci. Este făgăduința lui Dumnezeu, iar noi nu ne putem împotrivi pentru că Scriptura nu poate fi desființată.

Da, noi recunoaştem că El a făgăduit că se va revărsa El însuşi în poporul Său, şi El este acelaşi ieri, azi şi în veci.

După ce Moise a venit în Egipt şi le-a trimis această veste, Dumnezeu a confirmat mesajul

lui, venind El însuşi cu acelaşi stîlp de foc pe muntele Sinai, îmbrăcîndu-l în foc. Am observat noi ce a fost cu acela căruia El i-a dat făgăduința? EL l-a trimis cu Cuvîntul. El a primit poruncile şi trebuia să le transmită mai departe.

Poruncile au fost Cuvîntul. Cuvîntul nu a fost trimis poporului. Vine întotdeauna la prooroc, şi el a fost proorocul pentru ceasul acela.

Isus a fost Cuvîntul. Ioan a fost un prooroc. Isus a venit la el în apă, pentru că Cuvîntul vine întotdeauna la prooroc. Cuvîntul vine infailibil la prooroc. Şi la Moise a venit Cuvîntul: el a primit poruncile.

Înainte ca Cuvîntul să fie vestit şi prezentat, Moise trebuia să-şi învelească fața, pentru că Cuvîntul nu era încă descoperit pe deplin. Ei ştiau că se întîmplase ceva, însă ei nu au înțeles ce era aceasta. Tunetele se făceau auzite cu putere, iar ei strigau că nu Dumnezeu, ci Moise să le vorbească.

Dumnezeu a zis: „Aşa voi face. De acum înainte nu Mă voi mai arăta astfel. EU le voi trimite un prooroc. Am să le vorbesc prin proorocul Meu."

Dacă Moise a trebuit să-şi acopere fața cînd a primit o lege omenească, aşa cum ne-o descoperă Pavel în 2. Corinteni, cu atît mai mult este mai minunată atunci cea duhovnicească şi cu atît mai mult este acoperită aceasta pentru cei necredincioşi, înainte de a le fi descoperită! Moise era o persoană deosebită. Cu atît mai mult o să vă numească pe voi astfel, dacă ați pătruns prin perdea şi ați ajuns în stîlpul de foc şi ați ieşit din nou afară cu binecuvîntările! Acum voi sînteți învăluiți. Oamenii nu pot s-o vadă; ei nu o pot înțelege. Dacă deja cea firească a fost minunată, cu atît mai mult va fi cea supranaturală! Dacă cea firească, care are un sfîrşit, a fost minunată, cu atît mai minunată va fi cea supranaturală care nu are sfîrşit!

Totuşi aceasta este încă acoperită. Nu pentru cel credincios este învăluită, ci pentru cel necredincios. El nu poate s-o vadă. Dumnezeu se ascunde întotdeauna față de necredincioşi. Dogmele tradiționale acoperă adevărul. Aşa cum a fost atunci cu ei, aşa este şi azi. Acolo unde era atunci o mărhamă naturală, este astăzi una duhovnicească. Totul a fost confirmat prin prooroc care a venit cu Cuvîntul scris. El este un prooroc, cineva care vine cu Cuvîntul scris şi îl prezintă. Ei ştiau: Cuvîntul era acolo, dar ei nu au recunoscut ce înseamnă. Moise a prezentat Cuvîntul. El a zis: „Porunca sună astfel şi din cauza aceasta." El a făcut-o clar. Înainte de a fi prezentat cu claritate, totul era ascuns. Tot aşa este şi astăzi ascuns înaintea oamenilor pînă ce le este descoperit şi prezentat. Dumnezeu, Dumnezeul Atotputernic Cuvîntul, învăluit în trup omenesc.

Noi am constatat că a rămas ascuns pentru cel necredincios, însă celui credincios i-a fost descoperit. Moise trebuia să intre singur în stîlpul de foc, nimeni nu avea voie să fie cu el. Ce ne spune aceasta? Că nu veți intra dacă vă ataşați de vreo grupare penticostală. EL nu a descoperit niciodată unui grup; EL a descoperit unei persoane individuale. Aşa este şi astăzi. Voi ziceți: „Eu fac parte dintr-o comunitate. Eu fac parte din *aceasta*." Asta nu ajută la nimic. Dacă cineva ar fi încercat să-l urmeze pe Moise sau să-l imite, ar fi însemnat moartea. Aşa este şi astăzi. Dacă cineva încearcă să imite, ca urmare are moartea duhovnicească.

În seara aceasta ne vom ocupa cu ceea ce apare ca imitație în diferite grupuri: fiecare vrea să trăiască şi să acționeze aşa cum îi place. El poate bea, fuma; femeile pot trăi după cum doresc şi să se poarte ca lumea. Ei rămîn acasă, se uită la televizor şi se ocupă cu lucruri lumeşti, şi se numesc totuşi penticostali. Ei încearcă să imite ceva autentic, dar lor nu le este descoperit. Dacă este descoperit, atunci este minunat, şi dacă voi umblați în aceasta, atunci toate celelalte vor fi luate din voi. Voi înşivă deveniți o perdea. Altceva nu ajută. Imitație înseamnă moarte.

Moise cel învăluit a fost pentru oameni Cuvîntul cel viu. Acelaşi lucru este cu acei care sînt astăzi învăluiți: ei sînt epistole scrise care pot fi citite de fiecare nu o epistolă nouă, ci una care este scrisă deja şi este făcută de cunoscut. Peste acei care cred Cuvîntul şi făgăduința pentru ziua aceasta, Dumnezeu va turna Duhul Său peste orice făptură. Ei sînt epistole scrise. Dacă cineva încearcă o imitație omenească, va da greş. Viața voastră arată ceea ce sînteți.

Un tînăr a ajuns odată în greutăți. El a fost un băiat bun, dar el a trebuit să răspundă în fața judecății. Judecătorul a zis: „Eu te declar ca vinovat şi trebuie să te condamn la închisoare pe viață."

El a răspuns: „Am voie să judec cazul meu?“ şi a spus: „Eu doresc să se ia în seamă viaţa mea de pînă acum.“

Judecătorul a zis: „Viaţa ta este cea care te condamnă.“

Aşa este astăzi. Motivul pentru care Biserica nu a propăşit aşa de mult cît ar trebui să fie, este purtarea zilnică în viaţă. Purtarea este o minciună. Noi trebuie să ne predăm mai mult. Noi trebuie să credem fiecare Cuvînt al lui Dumnezeu. Noi trebuie să urmăm Cuvîntul pînă cînd a devenit realitate în noi. Purtarea noastră este aceea care ne opreşte să intrăm înăuntru.

Acum vă arăt o cale din această cursă. Altădată un tînăr a fost condamnat de aceeaşi judecătorie la o amendă mare. El nu putea să o plătească pentru că era de mii de dolari. Însă el avea un frate mai mare care a venit şi a plătit totul pentru el.

Şi noi avem un frate mai mare: pe Isus, Fiul lui Dumnezeu. EL a venit şi a plătit pentru noi. Dacă credem, atunci sîntem în stare să intrăm împreună cu El în spatele perdelei. EL este Moise al nostru. Astăzi Isus este Moise al nostru. Moise cel acoperit a fost pentru oameni Cuvîntul viu. Astăzi Isus cel învăluit este Cuvîntul viu pentru oameni Isus în Biserică. Duhul Sfînt, Fiul lui Dumnezeu în oameni, descoperă Cuvîntul conform făgăduinţei pentru ziua aceasta şi-l împlineşte exact. Acum este acelaşi lucru.

Gîndiţi-vă: Moise nu a făcut de cunoscut lumii întregi aceasta, ci numai celor ce au ieşit afară, numai unui grup anumit. Erau numai acei oameni care au ieşit afară prin exod. Astăzi o face Duhul Sfînt în faţa ochilor oamenilor, care susţin că vindecarea divină nu este corectă.

Acum cîteva zile mi-a telefonat un doctor din cauza unei doamne. Au fost cel puţin patru sau cinci cazuri care erau pe moarte şi cărora li s-au dat numai cîteva ore. Duhul Sfînt i-a vindecat. Doctorul a pus totul sub semnul întrebării şi a spus: „Cum poate fi aşa ceva?“ El a zis: „Ea a fost o pacientă de-a mea.“ Eu am răspuns: „Ea a fost. Acum este pacienta lui Dumnezeu. Ea este acum cazul Lui.“

Vedeţi ce este: Dumnezeu cheamă la exod, pentru ca oricine să iasă afară de după perdeaua firească, cel care încearcă să imite ataşîndu-se de o biserică şi anume nu la metodişti, baptişti, presbiterieni, ci la bisericile penticostale. Este o problemă personală între tine şi Dumnezeu. Tu trebuie să intri, nu gruparea ta, nu comunitatea ta, nu păstorul tău. Tu eşti acela care trebuie să intre.

Eu doresc ca voi să priviţi şi un alt semnalment al lui Moise. Deşi Moise era un prooroc şi un om mare, totuşi oamenii au văzut că era schimbat cînd a coborît cu Cuvîntul. Ceva se întîmplase cu el. Atunci cînd el a coborît cu Cuvîntul confirmat pentru ceasul acela, cu poruncile, era un om transformat. Astfel veţi fi şi voi după ce ieşiţi de după perdeaua omenească, unde se rîde de astfel de adunări, unde oamenii se poticnesc de vindecarea divină spunînd că: „Zilele minunilor au trecut.“

Voi ieşiţi de după perdeaua omenească a tradiţiilor şi fiecare recunoaşte că s-a întîmplat ceva cu voi.

Vouă vi se întîmplă ca şi fratelui nostru scump, Jim Brown. Eu cred că cei mai mulţi presbiterieni ştiu că s-a întîmplat ceva cu el, pentru că el a ieşit de după perdeaua tradiţională. El a văzut ceva în oameni care l-a atras, şi a ieşit de după perdea. Dacă voi ieşiţi de acolo, sînteţi vizibili pentru oameni, încît ei recunosc că s-a întîmplat ceva cu voi. Pentru necredincios Cuvîntul este acoperit, pentru cel credincios este totul clar înaintea ochilor: Isus Hristos acelaşi ieri, azi şi în veci.

Atunci era Dumnezeu într-un om: în Fiul Său, Isus Hristos. Noi credem asta. EL nu a fost numai un prooroc, nu numai un bărbat sau om obişnuit, ci Dumnezeu era în Hristos, într-un om, plinătatea dumnezeirii locuia trupeşte într-un bărbat. Atunci Dumnezeu era într-un om, acum Dumnezeu este în oameni toată plinătatea dumnezeirii locuieşte trupeşte în toată Biserica Sa şi se face de cunoscut împlinind Cuvîntul Său.

Noi am constatat că Dumnezeu a avut o învelitoare în toate epocile. Dumnezeu a fost ascuns după o perdea. Aceasta îmi aduce aminte de o întîmplare care a avut loc în sudul ţării. Acolo a fost o casă creştină. Familia aceasta a crezut în Dumnezeu. Ei se încredeau că Dumnezeu că îi va feri de rău, ceea ce El a şi făcut. Ei aveau un băiat de vreo şapte, opt ani. El mergea la şcoala duminicală şi era un băiat simpatic. Dar lui îi era frică de furtună, mai ales cînd fulgera.

Eu am povestit nu demult aceasta unui bărbat. Atunci cînd a ieşit articolul despre acel bărbat care a fost vindecat, un predicator mi-a spus: „Ei fac din tine un Dumnezeu, frate Branham.“ El era un critic şi am vrut să diluez totul ca să nu-l rănesc. De aceea am zis:

„Ar fi aceasta prea departe de la Scriptură?“ şi am continuat imediat: „Nu, nicidecum, pentru că Isus i-a numit pe prooroci «dumnezei».“ Aşa este.

Noi sîntem învinuiți că încercăm să lucrăm în locul lui Dumnezeu. Nici în aceasta nu au spus prea mult. Exact aceasta este, exact aşa. Dumnezeu descoperit în trup, aşa cum a făgăduit El.

Eu i-am povestit povestea despre familia aceea mică, despre care mi-am amintit mai înainte. Într-o seară a venit o furtună, şi mama a spus către fiul ei: „Mergi acum sus şi pune-te în pat.“

El a răspuns: „Mama, eu mă tem.“

„Nu ți se va întîmpla nimic. Du-te sus şi culcă-te.“

Pe cînd stătea el culcat, vedea fulgerele prin geam şi i-a fost frică. El şi-a băgat capul sub pătură, însă el vedea fulgerele şi auzea tunetele. De aceea el a strigat: „Mama!“

Ea a întrebat: „Ce doreşti, băiatul meu?“

El a rugat-o: „Vino sus şi culcă-te lîngă mine.“

Deci ea a urcat scările, aşa cum ar face-o fiecare mamă bună, şi-a luat fiul în brațe şi a spus: „Băiatul meu, mama ta vrea să vorbească ceva cu tine.“

El a răspuns: „Da, mama.“

Ea a zis: „Tu trebuie să ții minte: noi mergem regulat la adunare; noi citim Biblia; noi ne rugăm; noi sîntem o familie creştină; noi credem în Dumnezeu. Noi credem că Dumnezeu este scutul nostru în toate furtunile sau în orice se întîmplă.“

El a răspuns: „Mama, eu cred. Dar cînd fulgerul este atît de aproape, atunci eu vreau un Dumnezeu care se poate vedea.“

Eu cred că nu numai băiatul simte aşa, ci şi noi: cînd ne adunăm şi ne rugăm unii pentru alții, am vrea să-L vedem pe Dumnezeu.

Noi am văzut că Dumnezeu a avut întotdeauna un chip. Atunci cînd Moise L-a văzut pe Domnul, El era într-un chip. EL arăta ca un bărbat. Atunci cînd Dumnezeu era în spatele perdelei, El avea o învelitoare. În seara aceasta Dumnezeu este învelit în Biserica Sa. EL are un chip. În seara aceasta El este încă acelaşi Dumnezeu. Noi am constatat aceasta.

Această perdea a trupului este ceea ce nu înțeleg cei ce sînt legați de tradiții. Ei nu pot să creadă că Dumnezeu este acela care îi lasă pe oameni să lucreze astfel. Aceasta este pentru că Dumnezeu este ascuns în Biserica Sa, în oameni. Aşa este. EL este ascuns pentru cei necredincioşi, însă descoperit pentru cei credincioşi.

Dacă astăzi se rupe perdeaua tradițiilor strămoşilor lor, iar Cuvîntul pătrunde la ei, atunci vizibilitatea este clară iar noi Îl recunoaştem în dumnezeirea Sa care este învelită în trup omenesc. Citiți Evrei 1 şi Genesa 18. Voi vă aduceți aminte: Dumnezeu a venit la Avraam ca bărbat, s-a aşezat, a mîncat, a vorbit cu el şi i-a spus ce a gîndit Sara în inima ei, care se afla în spatele cortului. Isus a spus: „Aşa cum a fost în zilele Sodomei, aşa va fi cînd va veni Fiul omului.“ Dumnezeu învelit iarăşi în trup omenesc.

Gîndiți-vă: Isus nu a spus în Luca 17: „Cînd se va arăta Fiul lui Dumnezeu“. Eu cred că este în versetul 30. EL a spus: „Cînd se va arăta Fiul omului“ cînd se va întoarce Fiul omului în Biserică şi se va descoperi prin ființe omeneşti. Nu este vorba despre Fiul lui Dumnezeu, ci despre Fiul omului care în zilele din urmă se va întoarce în Biserica Sa. Noi ştim că aceasta este una din făgăduințele lui Dumnezeu.

Încă ceva este de remarcat. Eu mi-am notat un text din Exod în care este scris despre pieile de animale. La ce foloseau acestea? Pieile de animale acopereau slava lui Dumnezeu de ochii oamenilor. Oamenii nu o puteau vedea pentru că se afla în spatele acestei perdele care o acoperea. Slava lui Dumnezeu se afla în spatele acestor piei. Slava lui Dumnezeu se află acum în spatele pielii voastre, şi cine se ține de tradiții, nu vede slava Lui. Aceasta se află în spatele perdelei, unde se afla şi Cuvîntul Lui.

Ce se afla atunci în spatele acestei perdele vechi din piei, unde nu era nici o frumusețe care

să ne atragă? Atunci cînd a devenit trup şi a locuit printre noi, la fel nu a posedat nici o frumusețe care să ne atragă. Astăzi este acelaşi lucru. Nu este vorba despre un bărbat sau o femeie care să ne atragă, ci despre ceea ce este în spatele perdelei. Despre aceasta este vorba.

Voi ziceți: „O, eu ştiu că băiatul acesta a băut. El a făcut una şi alta." Îmi este indiferent ce a făcut el. Ce se ascunde în spatele exteriorului? Ceea ce este ascuns contează. Oamenii sînt orbiți. Exteriorul îi orbeşte pe oameni. Ei spun: „Eu îmi aduc aminte de cele făcute de femeia aceea."

Eu ştiu ce a făcut ea, dar ce este acum? Aceste piei au îmbrăcat odată un viezure, însă acum îmbrăcau şi acopereau slava lui Dumnezeu. Acoperea un animal, dar după aceea acopereau slava lui Dumnezeu.

La fel poate fi transformat interiorul vostru, să devină un loc al lui Dumnezeu şi Dumnezeu să locuiască în om.

Vedeți, după perdeaua de animale se afla Cuvîntul. Acolo erau pîinile şi chivotul care a fost stropit. Ce mai era acolo? Slava supranaturală.

Cuvîntul este o sămînță. Sămînța însă nu poate ieşi la suprafață pînă nu ajunge soarele la ea. Soarele trebuie să cadă pe sămînță ca să poată ieşi la suprafață şi să aducă rod. Numai în felul acesta lucrează şi Cuvîntul în voi. Luați Cuvîntul în inima voastră şi îndreptați-vă înspre slava supranaturală. Dacă faceți asta, devine pîine mană, care este numai pentru un popor deosebit. Numai ei au voie să mănînce. Ei sînt singurii care au voie s-o mănînce.

Observați numai, Pavel spune aici că noi vom fi transformați din slavă în slavă. Vedeți voi? La sfîrşit se întoarce înapoi la slava originală. Este ca sămînța unei volbure. Sămînța unei flori cade în pămînt. Bobul de grîu cade în pămînt. Ce se întîmplă prima dată? Apare la suprafață; un fir mic subțire. El creşte mai departe pînă la spic. În spic se formează apoi din nou un bob original.

Acelaşi lucru s-a întîmplat cu Biserica. Ea a apărut în timpul lui Luther, a parcurs timpul lui Wesley şi acum se întoarce la slava ei originală, la slava pe care a avut-o la început. Soarele care este în răsărit este acelaşi care se face de cunoscut în vest, transformîndu-se din slavă în slavă.

Biserica a ieşit în timpul lui Luther din păgînism, a continuat pînă la Wesley, de acolo la trezirea şi mişcarea penticostală şi tot mai departe din slavă în slavă aducînd la suprafață tot mai mult mana ascunsă! Acum ea este matură pentru a-L face pe El din nou de cunoscut aşa cum a fost la început: pe acelaşi Isus, aceeaşi slujbă, aceeaşi putere, acelaşi Duh Sfînt. Duhul Sfînt care s-a pogorît în ziua aceea de Rusalii, este acelaşi Duh Sfînt care se descoperă azi din slavă în slavă pînă ce va apare din nou sămînța originală cu botezul Duhului Sfînt, cu aceleaşi minuni şi acelaşi botez, acelaşi fel de oameni, care lucrează exact cu aceeaşi putere şi cu aceleaşi trăiri. Totul merge din slavă în slavă. În continuare vine apoi transformarea din această slavă într-un trup proslăvit care este identic cu al Lui şi în care noi Îl vom vedea. Exact aceasta a văzut Avraam.

Fiți atenți. Noi vedem, cum s-a preschimbat totul. De la Golgota încoace noi sîntem chemați să avem parte de slava Sa. În 1. Cor. 12 scrie: „Printr-un singur Duh noi toți am fost botezați în trupul Său." Nu prin apă, ci printr-un singur Duh, am fost botezați noi. Aşa este. Astfel noi am devenit o parte din El. Eu sper să nu vă opresc prea mult timp. Eu sper într-adevăr.

Este ca o simfonie sau o dramă mare care este prezentată. Eu nu ştiu prea multe despre simfonii şi drame, dar eu am văzut „Carmen" despre care v-am vorbit mai înainte. Fiica mea a jucat în această dramă. Ei au prezentat drama şi muzica. Aşa este şi cînd voi sînteți botezați prin botezul Duhului Sfînt.

Mulți au auzit sau au citit povestea cu Peter şi lupul care a scris-o un compozitor rus, şi ştiu ce personaje apar acolo. Dacă cineva care cunoaşte povestea şi citeşte notele de pe foaie, recunoaşte fiecare deviere cînd este prezentată piesa şi se cîntă simfonia corespunzătoare. Ei pot să observe fiecare deviere. Ce se întîmplă dacă compozitorul a scris ceva şi orchestra nu cîntă corect? Se observă că ceva nu este în ordine, lipseşte ceva. Compozitorul a scris simfonia pentru ca orchestra să o cînte astfel. Dar dacă ea nu respectă notele, atunci ceva nu este în ordine. Atunci dirijorul a dirijat fals.

Aici este necazul astăzi, fraţii mei lutherani, fraţii mei baptişti, fraţii mei penticostali, fraţii mei din diferite denominaţiuni. Aici este necazul. Voi încercaţi să daţi tonul la ceva ce s-a potrivit pentru timpul lui Luther sau Wesley, deşi foaia de note spune că aceasta este o altă zi. Noi nu putem să trăim acum în timpul lui Luther, care a fost un reformator. Noi preţuim rolul lui, dar acesta s-a încheiat. Noi am înaintat mult în carte şi nu mai putem să jucăm acelaşi lucru.

Fraţii mei, există doar o singură posibilitate ca să putem birui. Voi fraţi din toată lumea, din părţi diferite ale pământului, eu vreau să vă spun că există numai o posibilitate cum ar putea reuşi dirijorul: el trebuie să fie în acelaşi duh în care a fost compozitorul. Atunci a înţeles. Tot aşa trebuie să fie Biserica, orchestra simfonică, care este observată de lume, dacă se întîmplă semnele şi minunile, şi să vină ca dirijorul în duhul compozitorului. Dacă ei spun: „Zilele minunilor au trecut!“, nu este nota corectă. Trebuie să fie în ritmul şi duhul corect. Se va întîmpla numai atunci cînd duhul compozitorului vine peste voi. Amin.

Dacă voi spuneţi: „Zilele minunilor nu au încetat niciodată“, atunci strigă orchestra simfonică: „Amin!“

Dacă noi spunem: „Isus Hristos este acelaşi ieri, azi şi în veci,“ orchestra simfonică strigă: „Amin!“

„Voi veţi primi putere dacă Duhul Sfînt va veni peste voi!“, şi orchestra simfonică strigă: „Amin! Eu am trăit-o.“ Atunci nu mai există nici o îndoială. Întreaga orchestră se află în ritm cu Cuvîntul. Tactul corespunde. Aşa este. O, este ceva minunat. Dirijorul şi compozitorul trebuie să fie în acelaşi duh, şi tot aşa trebuie să fie muzicienii în acelaşi duh, pentru a cînta corect. Lumea se întreabă ce se întîmplă.

Se vorbeşte atît de mult despre comunism, despre integrare, despărţire rasială şi astfel de lucruri. Este fără sens acum, cînd venirea Domnului este atît de aproape! Ceva sună fals. Eu mă tem că dirijorii nu se află în Duhul Celui ce a compus totul.

Noi trebuie să primim Duhul Compozitorului, această putere originală a lui Dumnezeu, despre care Biblia spune că bărbaţii lui Dumnezeu au fost mînaţi de Duhul Sfînt ca să scrie Biblia. Atunci vor corespunde ambele părţi, ca la tichetul chinezului, Biblia lui Dumnezeu şi credinciosul, pentru că ambii sînt în acelaşi Duh. Ei corespund. Se potrivesc exact.

Ceea ce avem noi nevoie astăzi, sînt dirijorii care se întorc înapoi la Cuvînt şi îl cred cum stă scris. Aşa este.

Atunci veţi vedea cum se face Dumnezeu însuşi de cunoscut. Piesa devine realitate. Astăzi se spune: „EL este un Dumnezeu istoric. Noi ştim că a despărţit Marea Roşie, că a fost cu cei trei bărbaţi în cuptorul de foc şi toate aceste lucruri.“ Dar la ce ne foloseşte un Dumnezeu al trecututlui, dacă astăzi nu este acelaşi?

Oamenii Îl laudă pe Dumnezeu întotdeauna pentru ceea ce a făcut şi se gîndesc la ceea ce va face, dar nu recunosc ce face în prezent. Aceasta a fost întotdeauna în oameni şi este şi astăzi la fel, fraţii mei. Mai este încă la fel ca în trecut.

Oh! Lăsaţi-ne să ne întoarcem şi să cîntăm simfonia corect, pentru ca lumea să vadă. Isus a spus: „Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii.“ EL este acelaşi ieri, azi şi în veci.

Dacă dirijorii sau muzicienii ajung în Duhul adevărat, în Duhul Compozitorului, atunci totul va fi bine. Atunci nu mai există nici o îndoială, şi noi sîntem una cu El. Evrei 13, 8 spune: „EL este acelaşi ieri, azi şi în veci.“

Noi sîntem atunci una cu El, ceea ce priveşte Fapte 2. Noi sîntem cu ei identici, avem acelaşi botez şi toate celelalte. Tot ce a fost El atunci, şi tot ce este El, tot ce a fost El şi ce este El, sîntem noi. Aşa este.

Acelaşi lucru este şi dacă vreau să devin un american adevărat. Atunci eu trebuie să mă identific cu tot ce a fost America şi ce este. Eu trebuie să mă identific cu ea, dacă sînt un american adevărat. Atunci eu am fost prezent în Plymouth Rock. Amin! Dacă eu sînt un american, atunci am fost acolo. Acelaşi lucru este şi cu voi: şi voi aţi venit cu strămoşii voştri în Plymouth Rock. Eu am fost prezent, şi voi la fel.

Eu am călărit împreună cu Paul Revere pentru a avertiza primejdia. Aşa este. Acolo la Valley Forge am trecut prin Delaware rece ca gheaţa împreună cu soldaţii dintre care jumătate

nu aveau încălțăminte. Înainte m-am rugat cu George Washington toată noaptea. Eu am trecut Delaware cu aceeaşi viziune în inimă. Noi sîntem americani. Desigur. Eu am fost la Valley Forge.

La prima serbare a roadelor am mulțumit şi eu lui Dumnezeu, dacă sînt un american adevărat. Acolo la masa aceea am fost reprezentat şi eu. Dacă sînt un american adevărat, atunci şi eu am fost la Stonewall Jackson. Dacă sînt un american adevărat, atunci am fost reprezentat la serbarea Boston Tea cînd nu am vrut să mai fim înşelați. Dacă sînt un american adevărat, atunci am fost reprezentat acolo. Desigur.

Eu am tras clopotul libertății în 4. iulie 1776. Eu am tras clopotul şi am declarat independența. Asta trebuia să fac ca să fiu un american cu adevărat. Eu mă identific cu ruşinea cînd în timpul revoluției s-a luptat frate cu frate. Eu trebuie să port această ocară, exact aşa cum port şi onoarea. Este de datoria mea ca american. Eu mă identific cu America.

Eu am fost reprezentat în Gettysburg cînd Lincoln a ținut cuvîntarea. Desigur. Eu m-am aruncat pe insula Wake peste soldații însîngerați şi m-am ridicat. Pe Guam am ajutat să se ridice steagul. Eu sînt un american adevărat. Amin! Ce este, sînt eu, şi sînt mîndru pentru aceasta. Desigur! Pentru a fi american, trebuie să fiu tot ce este şi tot ce a fost, pentru că eu sînt identificat cu aceasta.

Acelaşi lucru este cu un creştin. Voi trebuie să fiți identificați cu aceasta. Eu am predicat atunci cu Moise, am fost cu Noe cînd a avertizat poporul de judecata viitoare, dacă sînt un creştin adevărat. Eu am fost cu Moise la tufişul care ardea; eu am văzut stîlpul de foc; eu am văzut slava Lui. Eu am fost cu Moise în pustiu. Pentru a fi creştin, trebuie să mă identific cu tot ce a făcut Dumnezeu. Numai aşa sînt un creştin. Eu am văzut slava Lui; eu am auzit glasul Lui. Să nu încercați să mă convingeți altfel, pentru că eu am fost acolo. Eu ştiu despre ce vorbesc. Eu am văzut ce s-a întîmplat.

Eu am fost la Marea Roşie şi am văzut cum s-a pogorît Duhul lui Dumnezeu şi a despărțit apa. Ei nu au trecut prin mlaştină, aşa cum se spune astăzi, ci printr-o mare adîncă de treizeci de metri. Eu am trăit Duhul lui Dumnezeu. Eu am trecut cu picioarele uscate împreună cu Moise prin Marea Roşie. Eu am stat pe muntele Sinai, am auzit tunetele şi am văzut fulgerul. Eu am mîncat mana cu ei şi am băut din stîncă. Asta o fac şi în seara aceasta. Eu mă identific cu acei care au mîncat mană şi au băut din stîncă.

Eu am fost acolo şi cînd Iosua i-a pus să sune din trîmbițe, iar zidurile Ierihonului s-au prăbuşit. Eu am fost cu Daniel în groapa cu lei, cu cei trei bărbați în cuptorul de foc, cu Ilie pe muntele Carmel.

Eu am stat cu Ioan Botezătorul în fața tuturor criticilor. Eu am văzut Duhul lui Dumnezeu coborîndu-se. Eu am auzit glasul lui Dumnezeu zicînd: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.“ Desigur. Desigur că am fost identificați cu El, foarte sigur.

Eu am fost cu El la mormînt cînd l-a înviat pe Lazăr şi cînd i-a spus femeii de la fîntînă păcatele. Desigur. Eu am fost unit cu El în moarte. Eu am fost reprezentat cînd El a înviat în dimineața aceea de Paşti, şi am înviat împreună cu El din morți. Eu sînt identificat cu El în moarte.

Eu am fost cu cei 120 în odaia de sus. Eu am fost unit cu ei. Acum mă simt aproape de El. Amin. Eu am fost acolo. Eu sînt unul dintre ei. Eu am fost identic cu ei; eu am trăit aceleaşi lucruri ca ei. Dacă sînt un creştin adevărat, atunci am fost acolo cînd s-a întîmplat.

Eu am trăit clipa cînd vuietul vîntului puternic s-a pogorît. Eu am auzit. Eu am simțit puterea lui Dumnezeu cînd a fost cutremurat locul. Eu am fost printre acei care au vorbit în limbi. Eu am simțit cum s-a pogorît ungerea. Eu am fost cu ei. Eu am fost printre ei cînd Duhul Sfînt a început să vorbească prin ei în limbi. Eu am stat în Fapte 2 cu Petru în fața criticilor, cînd a început să predice puternic. Eu am fost identificat cu el. Desigur.

În Fapte 4 eu am fost împreună cu ei cînd clădirea a început să se cutremure. După serviciul de rugăciune, s-a cutremurat locul în care erau ei adunați. Eu am fost reprezentat printre ei.

Eu am predicat cu Pavel pe areopag. Eu am fost cu Ioan pe insula Patmos şi am văzut a doua Lui venire. Eu am fost cu Luther la reformă. Eu am fost cu Wesley cînd a fost ca un tăciune scos din foc. La revoluția împotriva bisericii anglicane, am fost prezent.

În seara aceasta, în anul 1964, eu sînt în Philadelphia, Pennsylvania, cu un grup identic, identificat cu aceeaşi trăire. Eu trebuie să fiu, dacă vreau să fiu un creştin. Eu trebuie să mă identific unde se descoperă Cuvîntul lui Dumnezeu.

Eu sînt identificat cu un grup care simte Duhul lui Dumnezeu. Eu aparţin de un grup care ştie, că El este învelit; care ştie că El este acelaşi ieri, azi şi în veci; care ştie că acesta nu este fanatism, ci Isus Hristos, acelaşi ieri, azi şi în veci. Cu această grupă sînt eu identic în seara aceasta, chiar dacă sînt denumiţi fanatici şi eretici din cauza Cuvîntului. Dar eu nu mă ruşinez de Evanghelia lui Isus Hristos, căci pentru ei puterea lui Dumnezeu este mîntuire.

Eu sînt confirmat cu ei, cu aceste epistole vii despre care am vorbit, unde Dumnezeu este ascuns în femei şi bărbaţi în chip omenesc. Dumnezeu *en morphe*, marele Împărat, care a lăsat slava la o parte, s-a descoperit din nou şi s-a făcut de cunoscut poporului Lui. „Peste puţin timp şi lumea nu Mă va mai vedea. Pentru ei voi fi ascuns, însă voi Mă veţi vedea. EU voi fi cu voi şi în voi pînă la capătul pămîntului. Va fi de la Luther pînă la Wesley şi mai departe, din slavă în slavă.“ EL spune: „EU mai sînt încă acelaşi Dumnezeu care vă călăuzeşte spre slava de la început.“ Aleluia!

EL a rupt fiecare perdea denominaţională, a străpuns fiecare zid. A străpuns ecoul care spunea: „Aceasta este fanatism.“

Cînd s-a auzit vocea: „Oh, aceşti oameni sînt nebuni!“, El a rupt această perdea. Da, El a făcut-o!

„O, voi nu puteţi. Voi sînteţi fanatici.“ EL a străpuns aceasta.

„Vindecare divină nu există.“ EL a străpuns aceasta, pentru că Cuvîntul Lui a spus-o. Voi nu puteţi birui Cuvîntul lui Dumnezeu.

În seara aceasta El stă aici ca Biruitor puternic. EL a rupt fiecare perdea metodistă, baptistă, presbiteriană, şi toate celelalte care mai există. EL mai stă în seara aceasta în mijlocul poporului Său, nebiruit de tradiţii. Oamenii pot zice şi face ce vor, Dumnezeu străpunge fiecare zid fonic.

Mie mi s-a spus, că dacă un avion străpunge zidul fonic, atunci este posibilă orice viteză. Eu vă spun: dacă străpungeţi zidul fonic al tradiţiilor, unde se spune că Isus a putut s-o facă atunci, dar acum nu, şi voi vedeţi că El este acelaşi ieri, azi şi în veci, atunci nu există graniţă pentru ceea ce poate face Dumnezeu direct aici la conferinţa aceasta. Aceasta arată lumii de ce are nevoie: nu o expoziţie mondială, ci o trezire mondială, pentru ca oamenii să fie umpluţi de prezenţa lui Dumnezeu şi să fie botezaţi. Astfel se descoperă Dumnezeu în trup omenesc, *en morphe*. Aleluia!

Eu cred că fiecare zid fonic a fost străpuns şi fiecare perdea a fost ruptă. Nici o perdea, nimic nu poate să ascundă prezenţa Lui. Dacă oamenii devin flămînzi în inimile lor, atunci este timpul ca perdeaua să fie ruptă. Puteţi să vă bazaţi pe aceasta. Fiecare perdea este ruptă prin Duhul Său cel sfînt. EL este aici în seara aceasta, Biruitorul cel puternic, acelaşi ieri, azi şi în veci. EL îi vindecă pe bolnavi, îi botează pe credincioşi, cum a făcut-o întotdeauna. EL este Biruitorul puternic. Dracii cei blestemaţi au luat-o deja la fugă. Desigur. Asta o fac ei întotdeauna, cînd El este prezent.

În încheiere vreau să mai spun ceva: cu mult timp în urmă, am citit o poveste despre un violonist bătrîn. El avea o vioară veche pe care voia s-o vîndă. Voi aţi mai auzit de cîteva ori această poveste. Vioara urma să fie vîndută cu un anume preţ. Acţionarul a întrebat: „Cine oferă atît şi atît?“ Eu cred că s-au oferit cincizeci de cenţi. Acţionarul a zis: „Pentru prima dată, a doua oară …“

Dintr-o dată s-a ridicat un bărbat din spate şi a spus: „Un moment.“ El a mers în faţă, a luat-o în mînă şi să spunem că el a cîntat:

Un izvor sfînt, umplut cu sînge,
a curs din rănile lui Isus;
şi cine se scufundă în acest val
va fi spălat de orice pată.

Cînd a aşezat-o din nou, în toată sala nu mai era nici un ochi uscat. Acţionarul a întrebat: „Cine oferă acum?“

Cineva a strigat: „Cinci mii.“

Un altul: „Zece mii.“

Dintr-o dată instrumentul era de neplătit. De ce? Proprietarul cel vechi al vioarii îi descoperise calitatea ei adevărată. O frate, soră, fie ca Maestrul care a scris acest Cuvînt, marele Duh Sfînt, să ungă acum coarda Lui cu dragoste şi să ne mîngîie inimile.

Un izvor sfînt, umplut cu sînge,
a curs din rănile lui Isus …

Atunci veţi recunoaşte valoarea adevărată şi-L veţi vedea pe Dumnezeu descoperit înaintea voastră, că El este acelaşi ca atunci cînd a venit de Rusalii şi s-a revărsat în oameni. Aşa este.

Voi spuneţi: „Frate Branham, eu am încercat. Eu am încercat. Eu am făcut asta şi cealaltă.“

Eu am avut odată o adunare în Carlsbad, New Mexico, şi am vizitat o peşteră cu lilieci. Totul arăta fantomatic. Cînd am ajuns jos, călăuza a stins lumina. O, voi vă puteţi închipui cît era de întuneric! Puteai să pipăi întunericul. A fost cam aşa cum este timpul acum. Dacă vedem că Biserica nu recunoaşte Cuvîntul lui Dumnezeu; dacă vedem cum se comportă fiicele Sionului; dacă vedem că fraţii noştri fumează, beau, povestesc glume murdare şi totuşi pretind că sînt creştini, atunci este întuneric, întuneric beznă.

Noi vedem semnul venirii Sale. Înaintea zorilor este întotdeauna mai întuneric. Apoi răsare steaua dimineţii pentru a saluta ziua care urmează, s-o introducă şi să arate că vine.

Cînd s-a stins lumina în peşteră, o fetiţă mică a strigat cît a putut de tare. Un băiat mic stătea lîngă călăuză. El a văzut cînd acesta a stins lumina. Sora lui cea mică aproape că leşinase. Ea striga şi sărea în sus şi în jos: „Ce s-a întîmplat? Ce este? Ce s-a întîmplat?“

Ştiţi ce a spus el? El a spus: „Nu te teme soră mică! Bărbatul care poate să aprindă lumina, este aici.“

Ascultă soră mică, tu crezi poate că sîntem puţini, dar nu te teme. Aici este un Bărbat care poate aprinde lumina. Acesta este Duhul Sfînt. Credeţi voi?

Să ne aplecăm un moment capetele. Îmi pare rău că v-am reţinut atît de mult. O Dumnezeule mare al cerului, descoperă-Te, desfăşoară-Te, fă-Te de cunoscut ca Împăratul cel mare al slavei. Cuprinde Tu aceste explicaţii mici din seara aceasta şi lasă-le să cadă în inimile oamenilor. Noi dorim să-L vedem pe Cel descoperit, pe El, care a venit şi a rupt perdeaua templului, Cel care a păşit afară de acolo şi care s-a pogorît de Rusalii, apoi iar s-a ascuns în trup omenesc. EL este acelaşi; merge din slavă în slavă.

Noi am păşit dintr-o epocă într-alta şi conform naturii, ne-am întors iarăşi la sămînţa originală. În această ultimă epocă am ajuns iarăşi la originalul care a venit de Rusalii, pentru ca fiecare text biblic să se împlinească. Lumina a venit spre seară. „Lucrările pe care le voi face Eu, le veţi face şi voi,“ şi toate aceste lucruri pe care le-ai făgăduit în Cuvîntul Tău, s-au împlinit.

Tată, dacă este cineva aici care nu a trecut încă prin perdeaua aceasta ruptă, sau dacă cineva a imitat doar pe altcineva care deja a trecut prin perdea, dăruieşte-ne în seara aceasta har, Tată. Fie ca noi să-L vedem pe Biruitorul cel puternic plin de har şi putere pentru iertare. Îngăduie, Tată.

În timp ce capetele noastre sînt aplecate, vreau să întreb dacă sînt unii aici care ar vrea să spună: „Frate Branham, eu îmi ridic mîna, roagă-te pentru mine.“ Rămîneţi cu capetele aplecate şi ridicaţi numai mîna zicînd: „Eu vreau să trec prin fiecare perdea, pînă cînd pot să-L văd într-adevăr pe Biruitor.“ Dumnezeu să vă binecuvînteze. O, atîtea mîini sînt ridicate, acolo în dreapta pe platformă. Dumnezeu să vă binecuvînteze. Şi pe voi, acolo în spate pe platformă. Dumnezeu să vă binecuvînteze. Să fiţi sinceri. Voi, cei din stînga mea ridicaţi mîna şi spuneţi: „Frate Branham, eu am fost ani de zile un creştin, dar eu nu am trecut niciodată prin perdea. Eu nu am trăit încă acest eveniment. Eu nu am primit încă niciodată ceea ce au avut ei atunci.“

În seara aceasta noi avem plante de seră. O floare care a crescut în seră trebuie să fie tot timpul udată, acoperită, îngrijită, stropită. Luaţi o plantă originală, care creşte în pustiu. Este acelaşi sortiment, arată exact aşa. Chiar dacă nu este udată, ea nu suferă. Planta este rezistentă.

Vreţi să comparaţi creştinismul original cu cel de astăzi? Vă puteţi închipui că acest grup, care este denumit „creştin“ pe tot pămîntul, trebuie răsfăţat încît ei să fugă de la o comunitate la

alta, şi dacă le spui ceva ce nu le place ei să se ridice şi să plece, dacă ei ar fi aşa ca atunci de Rusalii? Vă puteți închipui aşa ceva? Nu! Ce este? Este o imitație.

O imitație a statuii lui Moise de Michelangelo puteți să cumpărați foarte ieftin, dar nu originalul. Tot aşa este şi cu tabloul „Cina“. Originalul cred că este de o valoare de milioane de dolari, dacă este de cumpărat. Eu nici nu ştiu unde se află. O copie ieftină puteți să o cumpărați pentru cîțiva dolari.

Aşa este astăzi. Un creştin ieftin, o reproducere, un membru de biserică poți să-l ai pentru o țigară şi o băutură obişnuită. Tot aşa poți să cumperi ieftin o femeie cu părul scurt şi cu buzele vopsite. Dar la cea originală nu ajungeți.

Eu Îl văd deplin, acelaşi ieri, azi şi în veci. O creştini, nu vreți să fiți creştini adevărați? Dacă cineva nu a ridicat încă mîna, vreți să o faceți acum? Eu mă voi ruga imediat. Dumnezeu să te binecuvînteze. O, aceasta este bine. Uitați-vă!

Tatăl nostru ceresc, Cuvîntul Tău nu se va întoarce gol înapoi. TU ai dat făgăduința. Eu sînt doar răspunzător să spun mai departe ceea ce ai exprimat Tu. Eu repet doar cuvintele Tale. TU ai spus: „Cine aude Cuvîntul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis, acela are viață veşnică.“ TU ai făgăduit. Doamne, noi ştim că astăzi există multe reproduceri care spun că ei cred, şi ei totuşi nu o fac. Totul este descoperit. Dar Doamne, mai există şi adevărați.

Eu mă rog ca Tu să umpli în seara aceasta fiecare bărbat şi fiecare femeie, fiecare băiat şi fiecare fată, indiferent de naționalitate sau culoarea pielii, şi indiferent de care comunitate aparțin. Îngăduie, o Dumnezeule. Fie ca ei să-L vadă în seara aceasta pe Isus Hristos descoperit cu adevărat printre noi, cum a fost în ziua de Rusalii cînd El s-a descoperit în epoca aceea ca Duh Sfînt. Dăruieşte-o.

Dacă noi vedem că Cuvîntul şi proorociile s-au împlinit, atunci comparăm biserica de astăzi, respectiv consiliul mondial, cu făgăduința care s-a împlinit de Rusalii. Nu este nici o asemănare. Cu această perioadă nu putem să ne spălăm hainele noastre murdare.

Dar totuşi Doamne, Dumnezeul nostru, dacă ne întoarcem la izvorul acela, atunci are loc un proces de curățire. Atunci va corespunde trăirea noastră cu Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci putem pretinde proprietatea noastră. Admite-o în seara aceasta, Doamne. Eu îi aşez pe aceşti oameni în mîinile Tale. Dă-i la fiecare ceea ce are nevoie, Tată. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvînteze. Mulțumesc, că ați rămas atîta timp şi ați aşteptat. Îmi pare rău că v-am reținut pînă la ora zece şi zece minute. Dumnezeu să fie cu voi pînă ne vedem mîine dimineață. Eu vă predau acum celui care este responsabil pentru aceste adunări.

Amin.